

Že sa s ňou niečo deje, poznal Ctibor okamžite. Oči sa jej rozšírili, leskli sa v mihotavom svetle plameňov. Videl v ich hĺbke potláčaný strach, poznanie pravdy, uvedomenie si toho, že hoci je v bezpečí, zlo, čo ju mesiace mučilo, nezmizlo...

Ctibor jej nechcel ublížiť. Len čo dohovoril, už to olutoval.

„Odpustte,“ šepol, „nechcel som vás rozrušiť.“

„To ja...“ ozvala sa, no pre stiahnuté hrdlo nemohla pokračovať. Hanbila sa za svoju naivitu a ľutovala, že ho nerešpektovala, že mu neverila...

„Nedôverujete mi, ja viem,“ povedal, akoby jej čítal myšlienky, a narovnal sa. Bol sklamaný, ani nevedel, čo čakal. Obrátil sa, aby jej nemusel pozerat' do očí.

Bál sa pravdy, ktorú by v nich mohol zazrieť.

Na druhej strane, po tom, čo prežila...

Obrátil sa a ona stála tesne za ním. Dívala sa naňho, akoby ho videla prvý raz, plecica zvesené, ani čo by ju k zemi tlačil balvan, na spánkoch drobné kvapôčky, pery navreté, vlhké, lákavé.

Vnímal len tie pery a nemú výzvu...

Je to naozaj výzva, alebo len výplod jeho fantázie? Alebo ho nenaplnená túžba zvädza okúsiť jej chuť?

Naklonil hlavu ešte bližšie.

Neuhla. Len veľkými očami visela na jeho ústach.

Chce to.

S perami tak tesne pri jej tvári, že cítil teplo jej pokožky, vydýchol: „Smiem?“

Chvela sa na celom tele, podlamovali sa jej kolená. Mala pocit, že sa neudrží na nohách. Dych sa jej zasekával, srdce išlo vyskočiť z hrude.

Nemohla povedať nie.

Nevládala povedať nič, len vnímala to rastúce napätie medzi nimi, prítlačivosť, ktorá jej ovládla telo i myseľ.

Dotkol sa jej perami a srdce sa mu zastavilo.

Bol to len letmý dotyk, sotva by sa dal nazvať bozkom. Stál s perami na jej perách, so zvesenými rukami, ktoré ju chceli objať, a s telom napätým od túžby, no neodvážil sa naliehať.

Bola to ona, kto napokon prekonal vzdialenosť medzi nimi. Pritúlila sa k jeho hrudi a tichý ston, ktorý nedokázala zadržať, ho presvedčil, že môže pokračovať. Ovinul si ruky okolo jej drobného tela a zovrel ju v náručí. Perami sa prisal k jej ústam a konečne si mohol vychutnať lákavý nektár, o ktorom sníval celé dni. Chutila ako med, ako lahodné víno.

Nevedel prestať, nemohol sa tej úžasnej chuti nasýtiť. Bola jedinečná.

Rukami si navždy vrýval do pamäti tvar jej bokov, útleho pása, ktorý sa mu zmestil do dlaní, krivku jej chrbta, hebkosť jej vlasov, klenbu šije.

Seleina prestala myslieť vo chvíli, keď sa im spojili pery. Celú jej bytosť zaplavili pocity, ktoré boli také pohlcujúce, že im nevládala vzdorovať. A ani nechcela.

Bola by ako blázon, ktorý sa čelom postaví víchrici a dúfa, že ho nezmetie. Poddala sa sile vášne, o ktorej až doteraz nemala ani tušenia.

Krv jej klokotala v žilách, v hrudi hlasno búšilo srdce. Až do tejto chvíle nevedela, o čom to vlastne trubadúri spievajú.

Ctibor sa odtrhol od jej úst vo chvíli, keď si uvedomil, že bozk mu už nestačí, že chce, že potrebuje viac. Oprel si čelo o jej plece a snažil sa lapit' dych. Mocne zvieral Seleinu v objatí, akoby s ňou chcel splynúť v jedno.

Tvár jej horela, vnútro jej spaľovali plamene. Pomaly sa vracala do svojho tela, začala si uvedomovať, kde je a čo sa stalo. Pohla sa a Ctibor ihneď reagoval. Zdvihol hlavu a pozrel jej do očí. Vpíjal sa do nich pohľadom, hľadal v nich úprimnosť, ktorú na nej tak obdivoval.

Chcel vedieť, či táto skúsenosť bola pre Seleinu rovnako neopísateľná, mocná a živočíšna ako preňho.

Jej omámené zrenice boli verným odrazom jeho vlastných. Nebolo treba slov. Videl, čo chcel vidieť.

„Seleina, ja...“ pokúsil sa niečo povedať, no ona mu priložila prst na pery a umlčala ho.

Privítal to.

Rukami jej zovrel tvár, palcami prešiel po navretých perách. Opäť sklonil hlavu a dotkol sa jej úst. Nežne posial bozkami čelo, vlhké oči a líca. Najradšej by ju uložil na lôžko, preskúmal každý kúsok jej tela a vzal si ju ako muž ženu.

Svieca posledný raz zablikala a zhasla. Uhlíky v pahrebe už len tleli, miestnosť sa ponorila do tmy. Z nádvorja doliehali tlmené zvuky, v komnate bolo počuť len ich dych.

„Hovor so mnou, Seleina. Nevieš, čo si mám myslieť, keď mlčíš...“ oslovil ju šeptom, keď ticho bolo už pridlhé.

Usmiala sa, napriek tme ten úsmev videl, cítil ho.

Odstúpila od neho, priložila na uhlíky zopár polienok. Niežeby sa potrebovala zohriať. V tej chvíli by jej bolo horúco aj v ľadovom koryte rieky, no chcela vidieť tvár muža, ktorý jej ukázal, ako chutí vášeň. Hoci bola dva razy vydatá a porodila dvojčatá, nikdy nepocítila nič podobné.

A bolo to.... nádherné.

„Zhrešili sme...“ povedala napriek tomu úžasnému pocitu, ktorý jej zaplavoval telo. „Nemalo sa to stať...“

„Nie, nemalo... a stane sa to znovu, Seleina.“ dodal a natiahol k nej ruku. Obrátil ju k sebe a tuho si ju privinul. Celé telo ho bolelo od potláčanej túžby, no zároveň si uvedomoval, že keby naliehal, nedopadlo by to dobre a všetko by pokazil.

„Bola si ženou môjho brata a stále si vydatá za Révaia... zhrešili sme proti zákonu, no nie proti prírode. Vari si

nevedomuješ, Seleina, že si nádherná, že ťa obdivujem...? Klamal by som, keby som tvrdil, že po tebe netúžim. Dám ti čokoľvek, čo žiadaš, no nesmie to ohroziť tvoju bezpečnosť!“ upozornil ju, keď už-už otvárala ústa.

„Pozhovárame sa neskôr, dnes by som už nevedel byť trpezlivý...“ podotkol a hovoril pravdu. Jediné, na čo myslel, bola Seleina na lôžku... Celkom nahá...

Sklonil sa a ukradol si ešte jeden krátky, nežný bozk, nech má dôvod do rána nezažmúriť oči.

Pustil ju z náručia a odstúpil, kým toho bol ešte schopný. „Dobrá noc, pani moja,“ šeptom sa rozlúčil a nechal ju stáť uprostred izby s prstami na perách a zasneným pohľadom.

Keby chcel... keby nebral ohľad na jej pocity, mohol si ju vziať. Ani by nevedela ako.

Môj brat je čestný muž, jemu jedinému by som s dôverou vložil do rúk vlastný život... z pamäte sa jej vynorila spomienka. Boli to slová jej nebohého manžela, slová človeka, ktorému verila. Vírili jej v hlave a nútili ju premýšľať. Nemala nikoho, na koho by sa mohla obrátiť. Jej rodičia boli mŕtvi a nemala ani súrodencov, ktorí by jej poradili.

Seleina nebola naivná ani hlúpa, uvedomovala si, že Ctibor jej práve poskytol lekciu dôvery. Jednoducho musí pochopiť, že je ľahkým terčom. Vari ju Arvan ničomu nenaučil?

Keď si líhala na lôžko z kožušín, myslela na muža s uhrančivými očami, hriešnymi perami a nežnými rukami...

Vzbudzoval rešpekt u rovníocenných, strach u tých, ktorí stáli proti nemu, vyžadoval bezpodmienečnú oddanosť vlastných...

A ona bude o chvíľu stáť v prvom rade.